

MELANIE BLAKE

FEMEI CARE ȘTIU CE VOR

...și cum să obțină

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

Să facem cunoștință cu personajele

Jake Monroe – Regizor, creator și producător principal al serialului *Golful șoimului*, cândva renumită telenovelă, acum însă cu un rating scăzut. Un escroc versat, misogin, cu prejudecăți față de vârstnici.

Amanda King – Producător executiv, miloasă și îndrăgită de oameni. Se ocupa inițial și de creație, alături de Jake, dar a fost retrogradată în perioada de concediu pentru creșterea copilului.

Madeleine Kane – Noua deținătoare a trustului de televiziune *Golful șoimului*, incredibil de frumoasă, venită din Statele Unite ca să supravegheze reanimarea serialului și readucerea lui la audiențe-record.

Chad Kane – Soțul milionar al lui Madeleine. Un tip necizelat și foarte simpatic, fiu al unui baptist, reprezentând ce are mai specific Sudul american.

Helen Gold – Responsabilă cu distribuția, având rolul de corespondent de presă pentru serialul *Golful șoimului*; a făcut parte din echipa trustului TV de la înființarea acestuia. O femeie hotărâtă și senzuală.

Catherine Bell – Actrița care joacă rolul principal în *Golful șoimului*; are 70 de ani și este extraordinară. A cucerit toate premiile pentru rolul lui Lucy Dean, adorabila proprietară a barului de pe plajă din *Golful șoimului*.

Farrah Adams – Scenaristă ambițioasă și regizor-sezonier al serialului *Golful șoimului*. Și-a croit cu greu drum într-un domeniu dominat de bărbați.

Sheena McQueen – Impresară pentru Catherine Bell, Stacey Stonebrook și Lydia Chambers și director executiv al Agenției McQueen. Sexy, dură și obraznică, se impune cu forța în profesie.

Aiden Anderson – Regizor principal al serialului *Golful șoimului*. Șarmant și aristocrat – dacă apreciați aceste trăsături.

Dan Cochran – Noul șef al Departamentului Financiar. Surprinzător de sexy pentru un bărbat care lucrează cu cifrele.

Ross Owen – Ziarist de tabloid din showbiz, lipsit de scrupule, editor la *Herald* și *influencer* pe rețelele de socializare. Dacă este ceva neplăcut și apare prezentat la știri, atunci probabil că el se află în spatele acelei relatări.

Honey Hunter – Actriță care a câștigat Oscarul, singuratică, trăiește în umbră de zeci de ani. Este în continuare o bombă sexy, chiar și la 55 de ani, mulțumită banilor dați pe operațiile de chirurgie plastică, obținuți din numeroasele divorțuri încheiate.

Stacey Stonebrook – Actriță în producții difuzate la ore de maximă audiență, momentan șomeră, care își petrece timpul luând antidepresive și re trăind amintirea zilelor ei de glorie.

Lydia Chambers – Fostă vedetă de telenovelă, imagine a fetei rele din seriale, obligată acum să apară în talk-show-uri TV din timpul zilei și să participe la audii preliminare jenante.

Sala de ședințe nr. 6 era atât de strălucitoare în zilele însorite, când lumina inunda orbitor încăperea prin ferestrele înalte din tavan până în podea, încât scenariile sau însemnările de pe masă se estompau vizibil pe durata unei ședințe prelungite. În zilele înnorate, sala devenea imaginea opusă a golfului perfect din vederi. Căsuțele de pe plajă, construite direct pe stâncă, colorate ca niște acadele, se întindeau cât vedeai cu ochii și imediat sub cea mai îndepărtată se afla o plajă ascunsă unde, dacă știai să ajungi, puteai să asculți valurile spărgându-se de țărm și să pretinzi că te afli oriunde pe pământ, și nu doar la câțiva pași de zarva actorilor și a echipei care lucrează într-una dintre cele mai faimoase locații pentru platouri de filmare din lume.

Golful era sursa de energie a sălii de ședințe. Fără golf nu ar mai fi existat nicio sală de ședințe. Din acest motiv fusese stabilit aici biroul de producție al serialului *Golful șoimului*, renumit pe plan internațional și cu difuzare la nivel global. Și tot aici, în Sala de ședințe nr. 6, s-au întrunit producători, scriitori și asistenți ca să creeze și să se ocupe de poveștile alese pentru a ține milioanele de privitori pe recepție. Al doilea motiv pentru care existau atâtea ferestre era ca echipele din afara clădirii să vadă că mințile creatoare ale serialului lucrau tot timpul și erau în permanență alerte.

În mijlocul sălii se afla o masă mare, albă, ovală, având de jur împrejur scaune de un roz țipător, nici prea solide, nici prea comode. La masă erau așezate persoane foarte diverse, iar zgomotul însemnărilor așternute pe hârtie, cu cel produs de tastaturile laptopurilor folosite în același scop și cu clinchetul mesajelor primite pe telefoane. Cei doi pereți care încadrau priveliștea golfului erau albi. Unul avea etajere suspendate, pe care erau îngrămădite premii de diferite forme și mărimi, de la tradiționalele Emmy aurite la cupole din cristal, ornate și clasicul chip de aur al premiului Bafta.

Peretele opus era plin de imagini ale actorilor din *Golful șoimului*, toate prinse în piuneze de un poster mare al platoului, presărat cu post-it-uri care fluturau ușor sub adierea aerului condiționat. Camera era luminată discret, întrucât de cele mai multe ori era suficientă lumina naturală. Dar când se adunau pe cer nori de furtună, lumina cu aprindere automată creștea în intensitate progresiv, încât cei din încăperea nici nu observau schimbarea.

Fără îndoială că Sala de ședințe nr. 6 era locul unde se petrecea magia.

Ușa se deschise cu zgomot și toate privirile se întoarseră spre Jake Monroe, care traversă încăperea cu pași mari, ignorând masa plină de oameni, și se îndreptă mut spre panoul de prezentare care se afla chiar pe peretele de la intrare. Rămase nemișcat, uitându-se fix la cuvintele înșirate. Îmbrăcat cu jeanși mulați pe picioarele musculoase și cu o geacă din piele neagră care-i scotea în evidență umerii largi, arăta mult mai tânăr de cei 60 de ani ai săi. Totdeauna prezența lui Jake fusese remarcată, dar, cum fusese de curând numit supervisor al creației de către noii proprietari ai trustului, pe care nimeni dintre cei prezenți în cameră nu-i întâlnise deocamdată, părea

și mai de neatinș și arogant. Era în vârful lanțului trofic și dorea să fie sigur că toată lumea știe asta.

Parcă trecuseră ore, deși, de fapt, abia venise de vreo două minute, când se întoarse din semiprofil spre ceilalți.

— Asta e tot? întrebă, arătând spre panou și uitându-se pe rând în ochii tuturor celor de la masă, care simțiră fiori de gheață pe șira spinării când vocea lui gravă răsună în tăcerea absolută din jur.

Ultimul chip pe care se opri se privirea lui era al unei femei timide, cu părul prins în coc în vârful capului, ochelari cu lentile groase și o statură despre care răutăcioșii ar fi spus că este bondoacă. Scaunul ei se afla chiar sub aparatul de aer condiționat și femeia resimțea valul de frig. Sau poate că era răceala care emana dinspre șeful ei. Oricare ar fi fost motivul, își strânse un șal bej în jurul umerilor. Legănarea ciucurilor acestuia îl înfurie și mai tare pe Jake.

— Ce-i cu tine? mârâi el.

Femeia se făcu palidă în timp ce se fâțâia pe scaun, agitând iar ciucuri.

— Eu... Mi-era frig..., așa că...

Până să-și termine răspunsul bâlbâit, el se apropie de ea venind chiar lângă scaun.

— Fir-ar! Chiar ai dreptate, mormăi el, privind în jur spre ceilalți așezați la masă. Și nu ești singura.

Mai devreme, în aceeași zi, Jake trimisese un mesaj: „Lăsați ce aveți în lucru – ședință de urgență”, convocându-i pe toți scenariștii, producătorii și cei din direcțiile de casting să se reunească în Sala nr. 6 și adăugând „pronto” în loc de semnătură. Iată-l, trei ore mai târziu, cum îi examina pe cei despre care se credea că ar fi crema minților creative din țară. Dar Jake nu vedea decât priviri goale și un șoarece tremurând într-un șal

de cașmir. Aruncă o privire spre marea agitată. Valurile se spargeau cu zgomot de stâncile de pe țărm. Atât în lumea reală, cât și în cea imaginară se apropia o furtună cu fulgere și trăsnete. Cineva avea să se înece.

Serialul *Golful șoimului* urma să celebreze curând cea de a patruzecoa aniversare, dar dacă odinioară câștigase toate onorurile și premiile din lume, acum pierduse mai bine de jumătate din audiență. Primea recenzii negative nu numai în țară, unde te-ai fi așteptat să aibă puțină susținere, ci și presa internațională începuse să critice serialul, iar odată intrat în vizorul ei de obicei asta însemna începutul sfârșitului. Trustul TV care realiza câteva reality-show-uri cu de toate, ieftine și apreciate de public, dar numai un singur serial, se văzuse constrâns să vândă unui grup de investiții american, iar noii proprietari tocmai îl promovaseră pe Jake pe a cărui listă de acțiuni imperative figura un singur lucru: să readucă serialul *Golful șoimului* pe locul întâi.

Avea o țintă de atins și nu-l interesa dacă trebuia să concedieze pe toată lumea din sală și să înceapă de la zero ca să îndeplinească ce își propusese. Dar cum avea experiență îndelungată în domeniu, știa că era de ajuns dacă dădea afară o singură persoană ca să-i sperie pe ceilalți și să-i motiveze. În ziua respectivă oricare dintre ei putea fi luat drept exemplu. Din nefericire pentru Soarece, alesese greșit momentul să-i atragă atenția.

— Vouă, tuturor, vă este al naibii de frig! răcni el.

Cei din sală se crispară. Marea devenise agitată și împrăstia spumă și jeturi fine de apă spre cer. Nimeni nu îndrăznea să privească afară pe fereastră, așa cum nimeni nu îndrăznea să-l privească în față pe Jake.

Știau ce va urma și știau cum să supraviețuiască. Să-i evite privirea, să nu iasă în evidență.

Jake dădu din cap disprețuitor:

— Uitați-vă la panoul cu prezentarea poveștii... Nu vezi nicio idee decentă, niciuna! O adunătură jalnică, asta sunteți!

Fata timidă, care era nouă și încă nu i se spusese că nu trebuie să te miști atunci când Jake își schimbă dispoziția, dârdâia, simțind că i se face și mai frig de când ținase la ea. Cu mâinile tremurânde, începu să își strângă șalul în jurul ei, ca pe o pătură confortabilă. Asta îi atrăsese atenția lui Jake când se dezlănțuise, încât frumoasa lui față devenise roșie de mânie.

Țipa în continuare, folosindu-și degetele ca să indice niște ghilimele în aer:

— Oameni buni, aici se presupunea că este „zona creativă”. Și niciunul dintre voi, leneși nenorociți, nu a creat niciun rahat. Ba nu, de fapt nu este adevărat. Cu toții ați creat o mizerie, una la care nu se uită nimeni.

Cum Șoarecele începu să tremure, iar odată cu ea și capătul șalului de sub piciorul ei, Jake nu mai suportă. Pocni din degete și arată spre ea:

— Ieși afară! Ești concediată!

Cei din sală inspirară înfiorați.

Ținând încă mâna îndreptată spre Șoarece, Jake trase de ușa care până atunci nu se clintise, deschizând-o larg. Știa că în realitate nu o putea concedia așa, pur și simplu. Cei de la Resurse Umane aveau să petreacă o zi întreagă amintindu-i că avea nevoie de avertisment scris și de alte chestii plictisitoare. Iar mai târziu Șoarecele urma să vină în biroul lui și el avea să-i explice deschis: era nouă și nu mai era bine-venită, așa încât putea fie să primească niște bani pe care îi oferea el ca să plece în liniște, fie, dacă riposta, pierdea luni bune ca să ajungă la același rezultat.

— Dar domnule Monroe..., începu ea să scâncească în șoaptă.

— Taci și ieși naibii afară!

Jake nici nu se mai uita la ea. Îi privea atent pe ceilalți, ca să fie sigur că înțeleseseră ce se întâmplase. Ea fusese persoana sacrificată care trebuia să dea un imbold creativității colective, altminteri i se alăturau ei.

În timp ce își strângea lucrurile într-o liniște desăvârșită, o singură lacrimă îi cursese femeii pe obraz. Nimeni nu îi luase apărarea; nimeni nu îi aruncase nici măcar o privire. Când ajunsese la ușă, Soarelece privi în urma ei doar o dată, ca să vadă dacă intervine cineva, dar nimeni nu-i spuse nimic. O a doua lacrimă i se prelinse pe obraz, în timp ce Jake trântea ușa în urma ei. Așa se încheie povestea.

Afară, valurile se mai calmaseră puțin – tot înspumate erau, dar mai puțin agitate. Norii întunecați se dispersaseră și o fâșie de lumină se strecura pe plajă și în Sala de ședințe.

Jake trântise ușa cu atâta putere, încât două fotografii ale actorilor căzuseră de la locul lor de pe perete. În timp ce echipa de creație procesa cele abia întâmplare, bărbatul traversă încăperea să le ridice, în scârțâitul ciocatelor sale din piele, maronii și cu toc cubanez.

Una dintre fotografii era a lui Jude Roscoe, care era destul de nou în film, dar extrem de cunoscut, mai ales în rândul telespectatoarelor. Juca rolul unui om bun la toate, care ajungea la bustul gol, indiferent ce treabă i se dădea de făcut.

Cealaltă fotografie era a lui Catherine Belle. Catherine era, fără îndoială, actrița principală din film și fusese în serialul *Golful șoimului* încă de la primul episod, lansat în 1980. Rolul lui Lucy Dean, proprietară a faimosului bar de pe plajă și punct de atracție, numit Golfulețul, câștigase de-a lungul anilor câteva dintre cele

mai râvnite premii pentru cea mai bună actriță, în pofida competiției internaționale acerbe. Cumva, accentul ei britanic fascinasese audiența de la Malibu la Mumbai, astfel încât ultima televiziune îi făcuse onoarea de a subtitra dialogul mai degrabă decât să dubleze vocea, așa cum era obiceiul pentru filmele străine în acele zone.

Jake privi lung fotografia lui Catherine, pe care o vedea ca fiind făcută cu cel puțin douăzeci de ani înainte, de când artista era încă în zilele ei de glorie. Pe moment, fața i se îmblânzi amintindu-și cât de plăcut era pe atunci să stai în jurul unei mese la ceremonia de decernare a premiilor, cu actorii și echipa alături, golind rapid nesfârșite cupe de șampanie, sărbătorind în avans, atât de siguri erau că *Golful șoimului* va fi premiat, ceea ce se și întâmplase în mod repetat. Discursuri, aprecierea ziariștilor, fotografii în paginile publicațiilor de divertisment, felicitări din partea trustului de televiziune și bonusuri consistente.

Surâsul vag al lui Jake dispăru când își aduse aminte că vremurile acelea erau la fel de îndepărtate ca fotografia-portret retușată a lui Catherine Belle. Îi lipseau popularitatea de atunci, puterea pe care i-o conferea aceasta trustului și le voia din nou.

Helen Gold retrăia și ea în gând acele vremuri. Era încă o femeie atrăgătoare la cei 60 de ani și puțin ai săi. Cu o ramă roșie la ochelari, costum Escada, de culoarea lămâii, și părul vopsit roșu intens, tuns într-un bob stilat, ieșea în evidență față de ceilalți de la masă îmbrăcați mai puțin pretențios. Helen, ca șefă a distribuției, fusese responsabilă cu angajarea celor mai buni actori și actrițe în serialul *Golful șoimului*. De la personajul negativ la cel de vampă, le găsisese pe toate. Inclusiv pe Catherine Bell. Helen nu fusese niciodată intimidată de Jake Monroe, poate din cauza vârstei sau a experienței. Nici măcar un pic. Își aducea aminte de vremea când el era doar

un asistent de producție, care aducea fiecăruia cafeaua dimineată, încurcându-le așa de tare între ele, încât era nevoit să repete comanda. Iar el detesta că ea ținea minte acest amănunt.

— Știi că ne poate da în judecată pentru asta, da? spuse Helen despre Șoarece, lăsându-se dezinvolt pe spate în scaunul care scârțâia sub ea. Nu pentru că era prea grasă, ci pentru că era un scaun vechi, uzat și fără luciu. Cam așa se simțea uneori și Helen, chiar dacă nu arăta asta.

Jake o fixă cu privirea și ezită. I-ar fi plăcut foarte mult să îi spună să se ducă după Șoarece – pe aceeași ușă –, dar asta ar fi fost puținel exagerat. Întârzie să răspundă, puțin mai mult decât era firesc, lăsând aerul condiționat să scoată singurul zgomot din sală. Apoi vorbește.

— Mulțumesc, Helen, replică el sarcastic. Chiar dacă nu mă bazez pe creativitatea ta, sunt convins că-mi aperi spatele când e vorba de chestii monotone, juridice.

Pe Helen o cam atinse replica, dar nu lăsa să se vadă. Îi plăcea să creadă că era foarte creativă, dar rareori i se oferise timp de transmisie de către bărbații cu putere de la conducerea trustului, care își imaginau cu toții că jobul ei consta în a indica pur și simplu cu degetul o actriță și a comunica: „Ea este.”

Jake spuse mai departe:

— Bine, atunci. Vă voi explica încă o dată, pentru ultima oară, deoarece se pare că nu pricepeți în ce situație jalnică este serialul nostru. Ratingurile recente sunt cele mai proaste din istoria noastră de treizeci și nouă de ani. Săptămâna trecută am fost întrecuți de o altă telenovelă...

— ...Serial în derulare, interveni Helen.

Nu era foarte sigură când anume termenul de „telenovelă” devenise unul de evitat în industria de specialitate, dar era conștientă că filmele care se bucurau pe vremuri de „Premiile pentru telenovele” se numeau acum „Seriale în derulare”, de parcă asta le-ar fi ridicat deasupra a cine știe ce prag imaginar. Nu-i făcea plăcere să folosească termenul, dar o încântase să-l corecteze pe Jake. Și nu trebuia ratată nicio șansă de a-l prinde pe picior greșit, fie și numai ca să se distreze.

Jake făcu ochii mari, dar depăși momentul neplăcut.

— Așadar, pe lângă faptul că ne-au luat-o înainte toți din concurență, am fost întrecuți și de serialul *The Real Housewives of Beverly Hills* – difuzat în reluare.

Lăsa să se așeze puțin esența acelei constatări și privi cum, din cauza stânenelii, angajații dădeau din colț în colț. Apoi se mai îmblânzi un pic, își puse mâna atent îngrijită pe masă și se sprijini de ea, ca să arate că era flexibil, uman.

Reluă:

— Proprietarii trustului de televiziune iau în considerare să taie un episod sau două. Să reducă producția, iar vouă, povara.

Acum chiar le captase atenția. Dacă urma să se întâmple lucrul acesta, veniturile din publicitate se vor micșora, ceea ce însemna că salariile tuturor aveau să fie drastic tăiate, că vor fi episoade trunchiate, că rechinii din media se vor năpusti asupra lor în număr și mai mare. Următorul pas: anularea. Nu trebuia să spună toate acestea. Era amenințarea implicită care urma precizării că producția va fi redusă.

Continua să stea în aceeași poziție, cu o mână sprijinită de masă și cealaltă ținută la spate. Poziția îi dădea dureri de coloană, dar știa că așa are o postură

care exprimă puterea. Citise asta în numeroase cărți despre management: cum să stea, cum să își folosească trupul pentru a transmite un mesaj subliminal.

Erau cu totul absorbiți de el. Își trecu nonșalant mâna prin păr și vorbi din nou:

— Dar i-am asigurat că nu va fi nevoie. Le-am spus: „Am cei mai buni scenariști, cei mai buni producători, tot ceea ce este mai bun în telenovela asta, în „serialul acesta în derulare”, se corectă el înainte să intervină iarăși Helen. *Golful șoimului* va reveni pe primul loc. Am jurat solemn că așa va fi.

Îi cuprinse din nou cu privirea și își întinse brațele într-un gest de bunăvoință, gest preluat dintr-o carte, vrând să spună: „E rândul vostru.”

Îi privea și aștepta.

În cele din urmă, una dintre scenariste, o începătoare de fapt, care avea un creion după ureche, se lăsă în față ca și când dorea să vorbească. Până să deschidă gura, Jake o opri, ridicând un deget care îi indica să aștepte.

Bărbatul încheie:

— Și nu vreau să aud cuvintele *cancer*, *sarcină* sau *Alzheimer*.

Novicea se lăsă pe scaun cu obrazii îmbujorați, fără alte idei de propus.

Sala se cufundă într-o tăcere asurzitoare, până când altcineva rosti pițigăiat:

— Ce părere ai despre un asediu?

Jake își întoarse privirea spre un tip cu o spectaculoasă barbă blondă, lungă, cu blugi tăiați și vestă elegantă. *Ce era tâmpitul ăsta: scenarist sau viking?*

— Am folosit asta acum cinci ani, spuse el rânjind. Următorul!

— Moarte în chinurile facerii? strigă tare cineva, o femeie, ca și când ar fi fost o idee grozavă, vrând să fie sigură că propunerea ei este auzită. Însă se albi la față, când Jake refuză să-i întâlnească privirea.

Umerii lui Jake coborâra.

— Am avut deja o naștere cu făt mort și gemeni, chiar anul acesta, cred că putem evita poveștile referitoare la ovare, mulțumesc.

— Un accident auto sau aviatic? propuse un flăcău cu ochelari de tocolar și salopetă.

Salopeta afurisită! Era vorba despre *Golful soimului*, și nu despre un magazin de feronerie. Lui Jake îi trecu o clipă prin minte să-l pună la punct referitor la stilul vestimentar, dar, dându-și seama că astfel ar fi trebuit să ceară tuturor femeilor să poarte rochii negre, scurte, de petrecere, cugetă mai bine și renunță.

— S-a folosit exagerat de mult, inclusiv la episodul special de aniversat noul mileniu. V-ați uitat prin arhive, leneși cretini ce sunteți?

Acum îi clocotea sângele în vene. Dacă nu ieșea repede din sală, și-ar fi pierdut de tot cumpătul și ar fi rănit pe careva. Primise la un moment dat o atenționare scrisă din partea celor de la Resurse Umane, pentru că azvârlise un scaun într-un asistent de platou, și nu-i plăcuse deloc mustrarea. Nu voia să le arate cât de intensă era furia lui, ar fi însemnat să pară că este slab, așa că își folosi vocea în locul limbajului trupului.

Strigă:

— Doar atât? Unde vă este creativitatea dusă la extrem?

— Un schimb de focuri de armă? mai încercă o dată Barba de Viking.

— 1999 și 2005! ripostă Jake.

— Fugă din fața altarului? Încercă să vină cu o sugestie o roșcată cu ochelari.

Helen vedea că Jake era gata să își verse nervii pe mobilă. Se săturase pe ziua de azi de ifosele lui și nu mai dorea să mai fie și altcineva atacat, așa că, deși intriga filmului nu era domeniul ei, hotărî să-i arunce bătrânului Rottweiler un os.

— Știu exact ce îi trebuie serialului *Golful șoimului*, zise ea, aplecată provocator peste masă, cât să atragă atenția tuturor.

— Păi, spune-ne, Helen, rânji Jake, gata să combată eventuala idee jalnică pe care ar fi propus-o.

După o pauză – suficient de lungă pentru a crea tensiune, dar nu destul de lungă cât să-i dea lui Jake șansa să mai comenteze – Helen își turnă niște apă carbogazoasă din sticla din fața ei, savurând zgomotul bulelor care pocneau în pahar. Apoi vorbi dinadins rar.

— *Golful șoimului* are nevoie de o tipă rea..., de calitate superioară, personaj negativ până în măduva oaselor, fără scrupule, capabilă să rănească pe oricine ca să obțină ce își dorește.

Insistă asupra cuvântului „rea” pentru a avea un efect maxim.

Toți din sală se uitară la Jake, așteptând.

Jake era surprins de sugestia foarte bună a lui Helen. Personajele feminine tind să fie mai degrabă genul cumsecade, nu care te înjunghie pe la spate; în *Golful șoimului* starurile masculine interpretau personajele negative. Deodată simți atmosfera din *Killing Eve* cum plutește în jurul capului său și, oricât îi era de greu să admită, cu siguranță nu ar fi dorit să o arate, era interesat de idee.

— Te ascult, anunță el simplu, încurajând-o prin gesturi să continue.

Toate privirile erau îndreptate spre Helen. Știa că le captase atenția și nu se grăbea.

— Și nu doar ticăloasa obișnuită care vine și incită unul sau două personaje, reluă ea. Nenorocita care vrea să se ia de toți din *Golful șoimului*. Și care face asta rînd pe rînd, cu fiecare. Nu se știe, dar are în spate o poveste care o leagă de toate poveștile celorlalte personaje, așa încât va avea probleme de rezolvat cu fiecare dintre ele. Și va trebui să distribuim în rol pe cineva care să fie recunoscută imediat, dar care nu a fost văzută o vreme, iar publicul va da buzna tocmai ca să afle cine este și ce le va face celor de la *Golful șoimului*.

La naiba! gîndi Jake, controlându-se să nu fi spus cu voce tare. Era furios și entuziast totodată. De ce nu-i venise lui ideea asta? Pe moment nu mai știa ce să spună.

Helen zâmbi și-l întrebă:

— Ei?

Știa că fusese punct ochit, punct lovit, pentru că Jake își găsea mereu cuvintele. Atunci i se strînse inima, dîndu-și seama că victoria ei ar dura doar aceste câteva secunde. Că nu va putea să-și asume meritul pentru ea. Se va vorbi despre idee în sală, ar trece de la un scenarist la altul, iar într-un final ar reveni la ea pentru distribuție, ca și cum nici n-ar fi știut vreodată de asta.

În cele din urmă Jake răspunse, scoțând-o pe Helen din spirala acelor gînduri.

— Îmi place, afirmă el încet.

— Oh, mă bucur!

Helen ridică dintr-o sprânceană, hotărâtă să savureze măcar momentul – doar cu atât rămînea. Ar fi vrut să adauge *Ești liber să o faci – chiar se potrivește de minune, pentru că într-o oră tot ai să spui că a fost ideea ta*, dar ținea la serviciul ei, așa că se abținu.

Jake privi spre membrii întruniți, examinându-le fețele.

— Așadar, să fie tare sexy? De 21 de ani? Un chip proaspăt? Până la urmă putem să câștigăm un premiu pentru cea mai sexy apariție feminină. Să nu mai pierdem telespectatori pentru că toate femeile noastre sunt trecute...

— Nu, clătină din cap Helen. Va funcționa doar dacă are cel puțin 50.

— 50 de ani! exclamă Jake râzând. Nu fi ridicolă! Cine naiba dorește să vadă ceva ca o oaie bătrână mergând șontâc-șontâc prin jurul golfului? Ne trebuie un mieluşel.

— Dacă este prea tânără, nu va părea serioasă, continuă ea fără să cedeze. Doar așa va funcționa. Lucy Dean avea 50 de ani când episodul cu nunta ei ne-a adus cel mai mare rating de până acum.

— Asta era acum douăzeci de ani, Helen. În zilele noastre e la mare căutare tinerețea.

— Faptul că lumea încă vorbește despre episodul cu nunta ne arată cât de reușit a fost, îl ignoră ea. 50 de ani este o vârstă incredibil de puternică în zilele noastre, Jake. Afurisita trebuie să fie o femeie, nu o fătucă și, desigur, trebuie să arate bine.

În ciuda celor 60 de ani ai săi, lui Jake îi venea greu să admită că o femeie cu o vârstă similară ar putea să fie considerată atrăgătoare. Dar, după ani mulți de muncă în domeniul telenovelelor, ajunsese să înțeleagă că nu el era ținta audienței serialului, prin urmare sugestia lui Helen era bună.

— Ar fi cazul să aibă intervenții făcute. Dacă are vârsta asta, măcar să nu și-o arate.

Se uită la Helen cu subînțeles: ea fiind exemplul viu a ceea ce botoxul și fillerele dermice pot face să mascheze

anii din pașaportul unei femei. Dar el îi știa vârsta. Se uitase la detaliul acesta când preluase conducerea, doar ca să-l aducă din când în când în discuție, știind că o scotea din sărite.

Revăzu în minte perioada în care Joan Collins fusese cooptată în serialul *Dynasty*, care mergea greu în anii 1980. Prezența ei ajutase atât la continuarea serialului, cât și la menținerea lui pe primul loc la nivel internațional vreme de aproape un deceniu și probabil avea cam 50 de ani atunci. Așa că, da, ar putea *funcționa*, gândi el.

Își trosni degetele și se prefăcu că îi vine să caște, încercând să nu pară atât de încântat pe cât era, apoi adăugă:

— Este singura idee de astăzi cu care putem lucra și, dacă trebuie să ne bazăm pe o femeie ca fiind atât de telegenică încât să recuperăm toată audiența pierdută, atunci ar fi cazul să fie o actriță al naibii de bună.

— O, va fi. Și publicul va reveni. Cu asta mă ocup. Distribuția, anunță Helen, dându-i de înțeles lui Jake că știa deja că el va spune că ideea a fost a lui. Îți promit solemn, continuă ea, repetând ce le transmisese Jake noilor proprietari ai trustului.

Jake zâmbi. Îl încolțise din vorbe. Dar, de fapt, și ea era în aceeași situație. Dacă el nu reușea să-i mulțumească pe noii proprietari, își punea la bătaie și funcția, și reputația, iar acum același lucru era valabil și pentru Helen. Dacă reușea să găsească actrița perfectă pentru rolul afurisitei, iar serialul își recâștiga aplauzele, premiile și telespectatorii, avea și el de câștigat. Dar dacă Helen dădea greș, putea, în sfârșit, s-o dea afară pe acea „grămadă de silicon”, așa cum îi plăcea să-i spună când nu era de față.

Înclină încet din cap, considerând că avea șanse să fie bine.

— OK, Helen. Ți-a ieșit scamatoria. Găsește-ne cea mai bună actriță pentru rolul feminin negativ. Dar ai face bine să te grăbești, pentru că vreau să apară în episodul special de Crăciun.

— Ce?

Mintea lui Helen începu să zbârnâie, vrând să-și dea seama de cât timp dispunea pentru a le vedea pe toate actrițele talentate la probe, să aleagă una și să încheie contractul.

— Ai auzit bine, spuse Jake. Azi este 1 septembrie, așa că ai mai puțin de patru luni. Hai, repejor!

Savurând panica pe care o crease în sala de ședințe, Jake se gândi că se mai putea bucura de o mică surpriză, înainte de una și mai mare. Ridică fotografiile cu actorii din serial, care căzuseră mai devreme de la locul lor. Le țină întoarse spre el astfel încât cei din încăpere vedeau numai reversul.

Întorcând spre exterior fotografiile cu Catherine și Jude la o înălțime convenabilă pentru ca toți să le poată vedea, anunță:

— După cum știți cu toții, cred foarte mult în destin. Helen, ca să-i deschidem calea și să o putem plăti pe nou-venită, va trebui să ne lipsim de acești doi membri ai distribuției din serial.

Helen deveni lividă.

Jake duse la spate cele două fotografii.

Propuse:

— Te las să alegi: dreapta sau stânga?

— Nu fi caraghios, comentă Helen, ridicându-se de la locul ei și îndreptându-se spre el. Catherine *reprezintă*

Golful șoimului, iar Jude este cel mai popular actor al nostru.

Jake zâmbi.

— Stânga sau dreapta? Trebuie să fie unul dintre ei.

Helen se uita la el nevenindu-i să creadă. Fusesse mereu un tâmpit, dar asta era prea mult.

Bărbatul insistă:

— Deci, nu știi ce să alegi, Helen. Pam-pam! OK, voi alege eu în locul tău. Catherine va rămâne eroina noastră principală, ceea ce înseamnă că *Minunea la bustul gol* poate fi dat afară.

Îi așează în palmă fotografia lui Jude și se îndepărtă:

— Te las să lucrezi la scoaterea lui din serial și la intrarea noului personaj, timp în care mă întâlnesc cu noii proprietari.

Porni spre ușă cu mers țăntoș. Când ajunse lângă ea, se uită peste umăr. Acum putea să lanseze bomba. Dacă Helen se gândise că nu-i bine să joace ruleta rusească cu o fotografie de distribuție, stai să vezi cum o să reacționeze la asta.

Adăugă:

— A, și încă ceva la final. Episodul nostru de Crăciun... Cum se nimerește să fie în ziua celei de-a patruzecea aniversări a serialului, îl vom face live.

Se auzi o respirație ca de geamăt din piepturile tuturor celor așezați la masă.

Helen rămase locului, ținând strâns în mână fotografia lui Jude.

— De Crăciun? Un episod în direct? Având numai câteva luni la dispoziție ca să fie pregătite toate aceste schimbări?

Aproape că nu mai putea respira.

Jake adora senzația de șoc care plutea în aer. Dar cel mai mult îi plăcea că îi ștersese lui Helen Gold zâmbetul acela îngâmfat de pe buze.

— Întocmai! Ho, ho, ho! intonă el zgomotos și ieși din cameră.